

[Poul Møller.]

Det er også de to partiers ære, at enkerne blev sikret ved Arbejdsmarkedets Tillægspension, og at der nu ned sættes en kommission, som skal undersøge mulighederne for en mere tidssvarende social lovgivning, der administrativt skaber forenkling, og som socialt sikrer de trængende en større tryghed; og den ændring i regeringspartiernes holdning over for grundstigningsskylden og kapitalvindingsafgifter, som har været mærkbar her på det sidste, kan landets husejere alene takke de to samarbejdende partier for. Det har været vore initiativer, vor kritik og vor opposition, der sammen med den af os krævede folkeafstemning fik den ministerielle vind til at blæse mildere.

Kun en ualmindelig snedigt lagt Christiansborgkabale forhindrede i 1957 de to partier i atter at danne regering. Det parti, der lod sig bruge som joker ved den lejlighed, blev straffet hårdt af vælgerne i 1960 og mister måske for bestandig al politisk betydning i folketinget. Vort samarbejde er imidlertid ikke nogen eksklusiv aftale; den står åben for andre, som vil tilslutte sig de samme principper, som har været vejledende for os. Med dette samarbejde som grundlag eksisterer den anden regeringsmulighed for vælgerne og for folketinget.

I den forbindelse har vi bemærket, hvad den højtærede landbrugsminister har at sige. Det overrasker os ikke. Det ville måske have været mere interessant og mere aktuelt at høre, hvorledes det radikale venstre ville have stillet sig, hvis det ikke får fremgang, og hvis det ikke opnår flertal sammen med socialdemokratiet. Men for at blive i Peer Gynt-sproget: sfinksen har talt, men sfinksens gåde er ikke løst. Vi er alle lige kloge. Må jeg gratulere partiets ledelse med, at balkonen også blev talt op, ellers ville de politiske muligheder have ligget anderledes i dag.

Afgørende for bedømmelsen af, hvilken regering vi skal have, vil naturligvis være, om der i vide kredse føles trang til og ønske om en ny politik i Danmark. Det er, som om den regering, vi har, er nået frem til det punkt, hvor kræfterne er brugt op. Ingen kan undre sig over, at det slider at have regeringen i 11 år, som socialdemokratiet har haft det; partiets kræfter er ved at være udtømt, dets dynamik er stagneret, dets vilje til forandring er endt i vilje til magt.

Den regering, vi har, har skam haft en politik; det skal ingenlunde bestrides. Den har også haft en politik under sin nuværende leder. Den højtærede statsminister førte i fjor sin og sin regerings politik frem med overordentlig energi og med så megen beslutsomhed, at han ganske tilsidesatte hensynet til anderledes indstillede medlemmer her i tinget. Helhedsløsningen blev i løbet af 24 timer dikteret gennem folkettinget trods protest fra næsten alle erhvervsorganisationer og fra de store oppositionspartier. Et forlig blev end ikke søgt. Det var, hvad statsministeren senere kaldte fodslaget i arbejderbevægelsen, som her drønedes igennem Christiansborg. Vi har netop set, hvordan LOs formand erklærede, at den bragte en gennemsnitlig lønforhøjelse til LOs medlemmer på 7 pct. ud over pristalsstigningen. Vi ved, at produktionen ikke har kunnet følge med i tilsvarende omfang, og vi har for få dage siden fra nationalbankdirektøren erfaret, at den inflationsfrygt, som nu truer os, delvis skyldes den helhedsløsning, som man fra radikal side endog havde dristighed nok til at betegne som et pris- og lønstop. Selv om den højtærede finansminister vil kalde det ond gerning at sige det, ved vi også, at helhedsløsningen har efterladt andre befolkningsgrupper i en uholdbar stilling, fordi de ikke har kunnet sikre sig tilsvarende fremskridt som LOs medlemmer. Jeg tænker her på tjenestemændene, som utvivlsomt påvirket af lønudviklingen under helhedsløsningen vil møde med en betydelig regning til den regering, som følger efter valget.

Men regeringen havde en politik, en politik, der i de samme måneder gik drastisk til værks for at sikre statens indgreb på jordejendomsretten i Danmark. Den spillede højt spil, og den tabte. Men det var en politik, det var regeringens politik, og den var i overensstemmelse med det store regeringspartis program. Men efter forskrækkelsen den 25. juni i fjor har regeringen ikke haft nogen politik. Den har bøjet sig for os, når vi fremførte tanker, hvis tiltrækning på vælgerne var for stor, som f. eks. kravet om i folkepensionslovgivningen ikke at straffe dem, som arbejder, og som har sparet op til deres alderdom. Siden den 25. juni i fjor har regeringens sejlads været uden kurs, dens eneste bestræbelse